

בע"ח (מרכז) 5339-03-25 - אליעזר תל פז [5] נ' רשות התחרות משרדי ממשלה

בע"ח (מרכז) 5339-03-25 - אליעזר תל פז [5] ואח' נ' רשות התחרות משרדי ממשלה מחוזי מרכז
בע"ח (מרכז) 5339-03-25

1. אליעזר תל פז [5]

ש.ט.ס. ישראל טרוול סרוויס בע"מ חברות [6]

יגאל ירקוני [7]

ש.ט.ס. תעבורה בע"מ חברות [8]

גדי מחלבד 4 [16] - נמחק

מחלב גדי שירות הסעות בע"מ חברות [17] - נמחק

נכונית בע"מ חברות [18] - נמחק

יצחק סיטון [19]

הסעות מוני סיטון בע"מ חברות [20]

נ ג ד

רשות התחרות משרדי ממשלה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[22.04.2025]

כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל

ב"כ המבקשים 1-4 ו-8-9 עו"ד ניב זקלר, עו"ד עופר ארגוב, עו"ד ליטל גמניאל ועו"ד שחר גליל

ב"כ המשיבה עו"ד שיר יוגב, עו"ד אסנת שנזינגר

החלטה בעניין משיבים 1-4, 8-9

לפני הונחו שתי בקשות לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נ"מ], תשמ"ב-1982, ששורשן באותו הליך עיקרי (ת"פ

4577-07-24) ולכן אוחדו לאחת. במהלך הדיון ביום 07.04.25 הודיע ב"כ המלומד של מבקשים 5-7 (נאשמים

16-18) כי לנוכח הסכמות דיוניות עם המשיבה, אין עוד צורך בהכרעה בבקשותיו במסגרת זו. לפי בקשה מוסכמת

שהוגשה ביום 09.04.25 נמחקו בקשותיו בהליך זה, על-מנת להעלות בתיק העיקרי (בע"ח 5114-03-25). נותר

להכריע בבקשות שבבע"ח 5339-03-25, לפי בקשת מבקשים 1-4 ו-8-9 (נאשמים 5-7 ו-19-20).

עניין של הבקשות, בקליפת אגוז:

האישומים: בכתב האישום מיוחסות למבקשים ולנאשמים אחרים עבירות של הסדר כובל בנסיבות מחמירות, לפי חוק התחרות הכלכלית, תשמ"ח-1988; קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 לחוק העונשין, תשל"ז-1977; ועשיית פעולות ברכוש אסור, לפי חוק הלבנת הון, תש"ס-2000. עבירות אלה ביצעו הנאשמים, לפי הנתען, במהלך השנים 2016-2018, במסגרת פרשה רחבת היקף של תיאום מכרזים ובקשות להצעות מחיר שפורסמו על-ידי רשויות מקומיות, בתי-חולים ציבוריים וחברת חשמל, בתחום ההסעות של עובדים ושל תלמידים. במסגרת זו קיבלו הנאשמים במרמה סכומי כסף "משמעותיים" אותם החזיקו, העבירו, ערבבו ברכוש אחר ועשו בהם שימוש, אף שסכומים אלו היו "רכוש אסור" כהגדרתו בחוק איסור הלבנת הון. מאפייניו של חומר החקירה בפרשה: היקף הפרשה מתבטא גם בריבוי חשודים ונחקרים אחרים, כאשר בעניינם של מספר חשודים, שנחקרו ככאלה, הסתיימה החקירה בגניזת התיקים נגדם, לפי מדדים שקבעה המשיבה שסברה כי מוטב להתמקד בחשודים עיקריים ואותם להעמיד לדין. החומר שנתפס ונרשם במהלך חקירת הפרשה הוא עצום בהיקפו, לרבות חומרי מחשב בכ-150,000 קבצים, מהם 1,500 קבצי שמע של שיחות שהוקלטו בהאזנות סתר וסווגו כרלוונטיות, ועוד למעלה מ-1,000 קבצי שמע שחולצו מטלפונים סלולאריים שנתפסו בחקירה ("הקלטות"), בנפח כולל של טרה בייט (TB) ויותר (מכאן ולהלן "מחשב" - לרבות טלפון נייד). למעשה, חומר המחשב שעליו מדובר מצוי כהעתקים בידי המשיבה, שהשתדלה להימנע מתפיסה והחזקה של המחשבים עצמם. העתקת החומרים נעשתה סלקטיבית, והוגבלה לחומרים שנראה היה שהם עשויים להיות קשורים לחקירה, כדי לצמצם את הפגיעה בהתנהלות תאגידים ובפרטיות מעורבים.

מהות עתירותיהם של המבקשים: המבקשים עותרים שיימסרו לעיונם סוגי מסמכים שלעמדתם הם "חומר חקירה", החייב במסירתו להגנה, וכן לעריכתן של רשימות חומר חקירה לעניין חומרי מחשב וקבצי שמע. לצורך קיום בקרה של ההגנה לאיתור חומרים שלא נמסרו לה, ובעיקר כאמצעי להתמצאות בחומר, לרבות מבט רחב על החומר שנאסף או נרשם, מתבקשים מיפוי וארגון של חומרי מחשב והקלטות; לצורך ייעול ואפקטיביות של הדיונים, מתבקשים סיווג, שיוך וחלוקה של חומר חקירה לפי אישומים ולפי עדים; לצורך ביסוסה של טענת פגם של אי-חוקיות בהגשתו של כתב האישום, מתבקשים תרשומות ואישורים המלמדים על מועדים מהותיים ושלבים במהלך החקירה כגון פתיחת החקירה, ביצוע השלמות חקירה, העברת החומר מיחידת החקירות למחלקה המשפטית וכיו"ב; עקרונות בחינתן של בקשות ההגנה:

הערת בסיס ומוצא - טכנולוגיה ומשפט: יכולות המחשוב הולכות וגדלות בקצב ההולך וגדל, והמשפט מטבעו אינו יכול לעמוד בקצב המרוץ, אך גם אינו יכול לפטור עצמו ממנו, שהלא הבעיות מונחות לפתחנו ודורשות פתרון. פתרונות אתמול נראים היום מיושנים וחלקיים, ולפתרונות היום ממתין גורל דומה ולעיתים כבר בעת נתינתם - "כִּי אֶת הַגְּלִים בָּצַקְתָּ וַיֵּלֶאֱוֶךְ וַאֲיֵךְ תִּתְחַכֶּה אֶת הַסּוֹסִים" (ירמיהו י"ב, ה'). כזו היא הבעיה של חומר מחשב בהיקפים עצומים ובמגוון צורות של עיבוד, שמירה ודרכי אחזור, שנתפסת או מועתקת במהלך חקירה פלילית: אתגרי הקיבוע, השמירה, העיבוד, האחזור, הסיווג והמיון מוטלים על כתפי רשויות החקירה והתביעה, שצריכות להבטיח גם את זכות הנאשמים לנגישות מהותית לחומר. נגישות מהותית אינה מתמצה בהעמדת חומר המחשב לעיון ולהעתקה, שכן החוק עצמו מחייב את רשויות החקירה והתביעה בהכנת מכשיר שיאפשר להגנה לקיים בקרה לאיתור חומרים שלא נמסרו לה, ובעיקר ישמש כאמצעי להתמצאות בחומר, לרבות מבט רחב על החומר שנאסף או נרשם, משמע - רשימת חומר החקירה (בש"פ 6229/18 פלוגי נ' מ"י (19.08.19), פסקה 8; בע"ח (מרכז) 57130-11-24 פדילה נ' מ"י (06.01.25)).

עקרון יסוד - עליונות של זכותו של נאשם להליך הוגן: סעיף 74 הנ"ל קובע כי עם הגשתו של כתב אישום, חייבת התביעה להעמיד לרשות ההגנה את חומר החקירה הנוגע לאישום (למעט חריגים). בהוראה זו משוקעים מטענים ערכיים שבבסיס הדין הפלילי בשיטתנו, ובהם: זכותו של אדם להליך הוגן, שטיבה חוקתי; הצורך באיזון-מה בין כוחו של נאשם לבין כוחה של המדינה, על-דרך חיוב התביעה לשחק בקלפים פתוחים; ואינטרס הציבור בהליך הוגן ובחשיפת האמת. חשיבותם של עקרונות יסוד אלו הובילה להרחבתה של חובת הגילוי בהלכה הפסוקה, אל-מעבר לחומר שברורה שייכותו ונגיעתו לאישום (בש"פ 213/19 פלוני נ' מ.י. (2019), פסקה 26; בש"פ 6507/09 קצב נ' מ.י. (2009), פסקה 7; בש"פ 11042/04 פלוני נ' מ.י. (2004), פסקה 4). אין חולק כי חומר הנוגע ישירות לנושאי האישום הוא "חומר חקירה" החייב במסירה, ובדרכה של חובה זו לא יוכלו לעמוד גם ערכים חשובים נוספים, כגון חשיפת מידע מודיעיני ופגיעה במקורות חסויים, שיבוש חקירות ופגיעה בפרטיותם של אחרים, בין אם נפגעי עבירה ועדים ובין אם צדדים שלישיים (בש"פ 1535/17 פלוני נ' מ.י. (2018)). כן יוכרע גם עניינו של חומר שנגיעתו בנושאי האישום היא עקיפה או שאינה מיידית, ובלבד שהיא ממשית.

חריגים אפשריים לכלל - חומר שבמהותו רחוק מנושאי האישום: אמנם, "אין חקר לתבונה סניגור מוכשר", כפי שנאמר לא פעם בעקבות ע"פ 35/50 מלכה נ' היו"מ (1950), אך עדיין קבועים גדרות וסיגים לסוגי החומר שניתן להגדירם כ"חומר חקירה", ועליהם להיות קשורים עניינית ולו במידת-מה לנושאי האישומים ("מבחן הרלוונטיות"): ככל שחומר מסוים רחוק יותר מנושאי האישום, יגדל משקלם של ערכים נוגדים, דוגמת אלו שהובאו לעיל, ועד-כדי העדפתם על-פני האינטרס (הקלוש) של הנאשם המבקש לעיין בו (וראו לדוגמה בש"פ 2948/19 טייב נ' מ.י. (2019) ותמצית הלכה והפניות בבש"פ 4227/19 פונטה נ' מ.י. (2019)).

החובה להציב גדרות וסיגים: במרוצת השנים נמצא כי בהרחבה לא-נשלטת או לא-מוצדקת של חיוב התביעה במסירת חומרים לא-רלוונטיים להגנה, נגרמת תקלה קשה נוספת הפוגעת באינטרס הציבורי בהגנה על יעילות ההליך הפלילי. וכך נאמר בבש"פ 2886/16 גורבאן נ' מ.י. (2016): "להרחבת חובת הגילוי השפעה בין היתר על התארכות לא סבירה של השלב שבין הגשת כתב האישום לבין תחילת ניהול המשפט... הרחבת הזכות לקבלת חומרי חקירה פריפריאליים, בעלי זיקה רחוקה, שולית או ספקולטיבית, פותחת פתח להתדיינות מיותרות ולעינוי דין ולהכבדה מיותרת, גם בהליך העיקרי, שאינה תורמת לעשיית הצדק ומונחת כאבן רחיים על צווארו של ההליך הפלילי... אין להרחיב את גדרו של "חומר חקירה" על חומרים שהרלבנטיות שלהם להגנת הנאשם היא ערטילאית, רחוקה, שולית או ספקולטיבית, ואין לכלול בגדרו של מונח זה "ראיות שחשיבותן ונגיעתן לאישום הפלילי היא שולית ורחוקה מדי". וראו דברים דומים גם בבש"פ 3603/19 משה נ' מ.י. (2019) ובדנ"פ 1062/21 אורין נ' מ"י (11.01.22), פסקה 5 לדברי הנ' חיות.

חזקת התקינות: הנחת המוצא הינה כי המשטרה והתביעה פועלות ומפעילות את שיקול דעתן בהגינות וביושר ומתבססות על ניסיון ומומחיותן המקצועית בקביעה מהו חומר החקירה בתיק. חזקת התקינות המנהלית עומדת לרשות התביעה, אם ההגנה לא הציבה בסיס לסתירתה. המתח בין חזקה זו לבין רצון ההגנה במקסום המידע המועבר לה, נפתר באמצעות מנגנון הביקורת השיפוטית הקבוע בסעיף 74 הנ"ל, שההגנה יכולה לבקש להפעילו בכל מקרה וללא כל תנאי מוקדם (בש"פ 4382/23 אביטל נ' מ.י. (18.06.23); בש"פ 6662/19 מ.י. נ' בן עוז (2019); עניין משה הנ"ל, סעיף 11; בש"פ 1388/18 מ.י. נ' אבו עמאר (2018); עניין קצב הנ"ל, סעיף 10);

אופן בדיקת החומר על-ידי בית המשפט - כלל וחריגיו: סעיף 74(ד)(לחסד"פ מורה כי "בעת הדיון בבקשה יעמיד התובע את החומר שבמחלוקת לעיונו של בית המשפט בלבד", וההלכה הפסוקה הדגישה את חובתו של בית המשפט לקבל לידיו את החומר שבמחלוקת ולעין בו - למעט במקרים חריגים, כגון חומר רב שאינו נוגע כלל לאישום (בש"פ 8762/18 שם טוב נ' מ.י. (2019), סעיף 15). חומר מחשב רחב-היקף כלול אף-הוא בקהל החריגים, שכן היקפי החומר אינם מאפשרים עיון פרטני שיוביל לסיווג מושכל, ואין עודף-תועלת בהצגת תוצרי הסיווג לבית המשפט משהוצגו להגנה. ודאי, שבית המשפט לא יערוך בעצמו סיווג של החומר במילות חיפוש שיעלו בדעתו, מעשה חוקר או פרקליט (בע"ח (מרכז) 46846-01-19 כהן נ' מ"י (03.09.19), פסקה 31). בענייננו, שקלו הצדדים את המצב וסברו שאין תועלת בעיון בית המשפט בחומר שבמחלוקת, פרט לתרשומות ולאישורים המתעדים את שלבי החקירה והתמשכותה.

מונחה על-ידי עקרונות אלו, אפנה לבדיקת בקשותיה הפרטניות של ההגנה. מכאן יידון כל ראש בקשה לעצמו בהבאת הבקשה, תשובת התביעה והכרעה. מיפוי חומרי מחשב:

ההגנה מבקשת, שהתביעה תאפיין את כלל חומרי המחשב שמצויים ברשותה על-דרך מיון ואפיון של כל קובץ, משמע - ציון זהותו של המשתמש המוגדר במחשב; שם מסמך; עורך אחרון ותאריך עריכה; "תיבות" דואר אלקטרוני ו"עץ תיבות"; רשימות של אנשי קשר; מסרונים (SMS); תכתובות וואטסאפ; תצלומים; קבצי שמע; מיקומים; וקבצי מסמכים מכל סוג. ככל שהמשיבה בחרה להעתיק מידע חלקי בלבד ממחשבים שנתפסו, או לפעול בשיטה טכנולוגית שאינה מאפשרת זיהוי ואפיון של כלל הקבצים, עליה לבצע שוב את החיפוש בחומרי המחשב ולתעד כדבעי את החיפוש. ההגנה נסמכת על החלטה שניתנה בבש"פ 6071/17 מ"י נ' פישר (27.08.17), בה התייחס בית המשפט העליון למצב, ששכיחותו עולה, של חומר מחשב רחב-היקף. בהחלטה זו נקבע מעין מנגנון, לפיו בתחילה על המשיבה לערוך את האפיון, כחלק מחובתה לערוך רשימה של חומר החקירה. לאחר קבלת האפיון הראשוני, תוכל ההגנה לעבור לשלב שני, של חיפוש מושכל וממוקד באמצעות מילות חיפוש.

המשיבה מתנגדת למבוקש, ומזכירה כי בעניין פישר נקבעה דרך ישימה אך בוודאי שלא הלכה, כמודגש באותה החלטה עצמה. המשיבה עמדה בחובתה ומעבר לה, כשהעבירה למבקשים שתי רשימות קבצים, באחת קבצים ממחשבי התאגידים החשודים ובשנייה קבצים מטלפונים סלולאריים, ובהן מידע על מקור הקבצים וכמותם בהתקן שנתפס. יתר המידע, שמבקשת ההגנה, אינו זמין טכנית בשל דרך ההעתקה של הקבצים, או שהפקתו ואפיונו כרוכים במאמצים בלתי-סבירים, ובנוסף היה בחילוצו ובהעתקתו משום פגיעה לא-מידתית בפרטיות. אין חובה לתפיסה או להעתקה מלאה של חומרי המחשב, והסיווג שערך החוקרים - העתקה ממוקדת - הוא מחייב המציאות ונדרש בדין, כיציר המתח בין אפקטיביות החיפוש לבין ההגנה על הפרטיות, של המשתמש במחשב ושל צדדים שלישיים, או של הגנה על אינטרס תאגיד להמשיך ולפעול כעסק חי גם במהלך חקירה (עניין אורין הנ"ל, פסקה 68 לדברי הנ' חיות). הכרעה:

א. בעידן הבינה המלאכותית, פתרונות משפטיים הנשענים על חיפוש לקסיקאלי פשוט ("מילות חיפוש") אינם זכאים לתבוע לעצמם מעמד של הלכה פסוקה. כל פתרון אפשרי הוא טכני, תולדה של מצב קונקרטי שנתוניו מוכתבים בנפח ובסוג של חומר המחשב, זמינותה של טכנולוגיה מתקדמת לכריית מידע, ועוד רבים.

ב. מדברי הצדדים למדתי, כי למעשה לא מוכר תיק שבו נעשה "מיפוי", על-אף ניסיון לאתר שכזה במאגרי הפסיקה. עיון בבש"פ 11344-04-17 (י-ם) פישר נ' מ"י (12.10.17) מלמד שגם לאחר ההחלטה הנ"ל בעניין פישר, נקטו הצדדים בדרכים אחרות לעיסוק בחומר הרב. נמצא אפוא, שהדרך הטכנית ששימשה בעניין פישר לא יכלה לספק פתרון במצבים אחרים, ואפילו באותו מצב עצמו. הצדדים בענייננו לא יכלו להצביע על אמצעי טכני שיכול לספק פתרון, ונראה אפוא שאין מנוס מדיקטור המוגבל אך האמין של חיפוש מושכל וממוקד, של מילות חיפוש או שרשראות חיפוש, תוך הצלבת נתונים, קציבת מועדים וכיו"ב. "מיפוי" אינו נדרש ואינו יעיל, ואין לכפותו.

ג. לפיכך: המשיבה והמבקשים ישתפו פעולה בחיפוש לקסיקאלי (לפי מילות ושרשראות חיפוש), מושכל וממוקד בחומר, והמשיבה תתייחס בליבראליות להצעות ולבקשות המבקשים (ככל שניתן ומבוקש, מוטב ומותר להיעזר גם בחיפוש סמאנטי). חיפוש מסוג זה ייערכו בחומר שהועתק ומצוי בידי המשיבה, שקבעה כי הוא רלוונטי; אך גם בחומר שהועתק ומצוי בידי המשיבה ושסברה כי אינו רלוונטי, אם יצביעו המבקשים על תועלת קונקרטית צפויה מביצוע חיפוש (ולא "מסע דיג") והדבר אינו כרוך בהקצאת משאבים בלתי-סבירה.

ד. עד-כאן הוראה, ומכאן עצה: ישקלו-נא הצדדים הקמתו של צוות שלושה, שיורכב מב"כ הצדדים ומחוקר מחשבים מתאים, מאלו המנוסים שביחידה החוקרת, והצוות יעמול על פתרון לכל בעיה הקשורה בחומר המחשב, ככל שיעלה הצורך.

רשימת השיחות המוקלטות וסיווגן:

ההגנה מבקשת לקבל "רשימה מלאה של כלל קבצי השמע המצויים בחומרי המחשב, אשר בידי המאשימה, לרבות סיווגם", כשכוונתה לסיווג הקבצים לשלושה לפי הלכת זאבי: האחד, שיחות שנקלטו שאין להן כל קשר שהוא עם נושא החקירה, ובמובהק אינן רלוונטיות; השני - שיחות שיש להן נגיעה כלשהי לנושא החקירה אך הן אינן רלבנטיות במישרין או בעקיפין לאישום, ואין בהן חשיבות ממשית להגנת הנאשם ("נוגעות"); והשלישי - שיחות שהן רלבנטיות לאישום ומהוות "חומר חקירה" במובהק (בש"פ 2043/05 זאבי נ' מ"י (15.09.05), פסקאות 20-21). בהתחשב בכמות ההקלטות, מעל ל-1,000, רשימה כנ"ל היא מחויבת.

המשיבה עונה ואומרת, שהלכת זאבי בוססה ומופעלת לגבי האזנות סתר, ולא לגבי קבצי שמע שכבר אוחסנו בזיכרון המחשב ובו נמצאו. כיון שכך, לא מוטלת עליה החובה לסווג את כלל השיחות ולהעביר להגנה רשימה שכוללת את כל ההקלטות, ודי ברשימת ההקלטות הרלוונטיות שהעבירה כבר להגנה. המשיבה הסבירה כי גם גורמי החקירה והתביעה לא עברו ולא בדקו פרטנית כל קובץ שמע, אלא הסתייעו ב"חיפוש מושכל" באמצעות מילות חיפוש (לרבות מספרי טלפון), ולכן לא קיימת רשימת הקלטות כוללת, או רשימת הקלטות לא רלוונטיות. ההבדל בין הקלטות (קבצי שמע שחולצו ממחשבים) לבין האזנות סתר, הוא בכך שהאחרונות נערכות 'בזמן אמת', בסימולטניות לשיחה מתנהלת, ולכן יכולים המשקלטים המאזינים לסווג כל שיחה בזמנה או מעט לאחר מכן, באופן פרטני. לעומת האזנה וסיווג סימולטניים, לא ניתן לנקוט בדרך זו בקבצים המחולצים ממחשבים, ובפרט לנוכח כמותם, שכן "לא ניתן לצפות שכל קובץ וקובץ ופריט פריט יסרקו וייבחנו", כשלכל זאת יש להוסיף את החשש לפגיעה בפרטיות, שמוגבר כאשר מדובר בקבצי מחשב (פישר, פסקה 17). סיווגי זאבי מתגלים כלא-מתאימים לסיווג חומר מחשב, שהוא בינארי במהותו - רלוונטי או לא-רלוונטי - ואין בו מקום למעמד ביניים של "נוגע". כפיית המשיבה לסיווג חוזר של הקלטות בתוספת הסיווג "נוגעות" תגרור השקעת משאבים לא-סבירה ומיותרת.

המשיבה כבר מסרה להגנה רשימה של ההקלטות שנמצאו רלוונטיות ועם התקדמות החקירה קיבלה ההגנה גם רשימת הקלטות שהוחלט כי הן לא רלוונטיות, ועל-כל אלה נוסף זיכרון דברים בקובץ Excell ובפירוט נתונים של כל ההקלטות הרלוונטיות בתיק. דרישת ההגנה לקבלת רשימה של כלל ההקלטות - ובכללן הקלטות שנמצא שאינן רלוונטיות כלל - אינה עומדת על בסיס שבדין ומסכנת בפגיעה נרחבת ועמוקה את פרטיותם של צדדים שלישיים. חרדת המשיבה מחמת פגיעה פוטנציאלית בפרטיותם של צדדים שלישיים קיימת גם לגבי רשימת החומר, ולא רק מחשש למסירת החומר עצמו לעיון ולהעתקה, ויש להודות כי החשש במקומו. מזכרים שהועבר כבר להגנה מתעדים את מתודולוגיית החיפוש, כך שההגנה יכולה להתחקות אחר סיווג הקבצים ולבקר אותו. המשיבה יועצת אפוא להגנה, לאחוז בכלי שכבר מצוי בידה, שעוצמתו מאפילה על זו של סיווג האזנות סתר על-ידי מאזינים, קרי - חיפוש מושכל.

הכרעה:

א. אכן, דין ההקלטות כדין חומר מחשב, ולא כדין האזנות סתר, ועמדת המשיבה מבוססת היטב.
ב. אף עניין קונקרטי זה יכול להיפתר דיו בחיפוש מושכלים, לרבות 'חיתוכים' לפי תאריכים ועוד, בדומה להכרעה לעיל בעניין הרחב יותר של כלל חומרי המחשב, וכך יפעלו הצדדים.
סיווג חומרי החקירה לפי אישומים ולפי עדים:
ההגנה עותרת לקבל את "רשימת האזנות הסתר וההקלטות עם סיווג לפי אישומים... [ועם] סיווג של חומרי החקירה לפי עדים", ונסמכת על החלטתה של חברתי כב' השופטת פינק שניתנה ביום 08.10.24 בתיק העיקרי. אכן, מסכימה ההגנה, המשיבה העבירה שתי רשימות של חומר חקירה, אך באלו רק חלוקה לפי אישומים וללא חלוקה לפי עדים, והן אינן מתייחסות כלל להאזנות סתר ולהקלטות.
המשיבה עונה, כי עמדה וקיימה את הוראת ביהמ"ש וגם את המלצתו, הגם שלדעתה החלטה זו אינה מבוססת על עיקר הדין.

הכרעה:

א. ראשית חוכמה, בעיון בהחלטה. בהחלטה זו נקבע, בין היתר, ש"הואיל ועסקינן בחומר חקירה רחב היקף הכולל כ-60 אלף מסמכים, ב-26 נאשמים וב-28 אישומים יש צורך בסיווג חומרי החקירה לפי אישומים, ובעדיפות גם במקביל בהתאם לעדים הרלוונטיים לחומרי החקירה. לפיכך, תפעל התביעה לשם סיווג חומרי החקירה לפי אישומים, ובעדיפות גם לפי העדים השונים, כך שכלל שיהיה צורך בשמיעת הוכחות בתיק החומר יהיה כבר מסווג, נוח לשימוש למכלול הצדדים ולביהמ"ש".
ב. משנדון העניין והוכרע במסגרת התיק העיקרי, ועיקר המחלוקת הוא בהיקף הציות להחלטה, יש להמשיך ולברר לפי הצורך באותה מסגרת, לבל אגלוש שלא-כדין או מבלי-משים ואשיג גבולו של הדיון בתיק העיקרי.
תרשומות ואישורים בנוגע להתמשכות החקירה:
ההגנה מבקשת תרשומות ואישורים המלמדים על מועדים מהותיים ושלבים במהלך החקירה כגון פתיחת החקירה, ביצוע השלמות חקירה, העברת החומר מיחידת החקירות למחלקה המשפטית וכיו"ב. זאת, כדי לבחון הגשתה של טענה מקדמית הנוגעת לעצם הסמכות להגיש את כתב האישום, שבינתיים כבר נטענה בפרוטרוט בכתב, בין יתר טענות. ראשית ראה לכך מוצאת ההגנה בעצם העובדה שכתב האישום הוגש ביולי 2023 אף שהחקירה החלה כבר בינואר 2018.

המשיבה מצביעה על המקום והמסגרת הנכונים להעלאת טענה מקדמית מסוג זה - פניה במסגרת התיק העיקרי בבקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ. מכל מקום, מדובר בתרשומות פנימיות ולא ב"חומר גלם [גולמי - ע.ד.ג.]". ראיתי, ויש הצדקה מלאה שלא להעביר להגנה. התביעה כבר העבירה להגנה את הנתונים, לרבות הערות והסברים, אך לא את מסמכי המקור גופם.

הכרעה:

דין הבקשה להידחות, מטעם דיוני ומטעם מהותי, כמפורט להלן.
המבוקש איננו עניין להליך לפי סעיף 74 לחסד"פ:

א. נאשם רשאי להעלות טענה בדבר פגם בכתב האישום או בטלותו במסגרת טענה מקדמית לפי סעיף 149(3) לחסד"פ. טענה זו טעונה ביסוס מצד הנאשם האוחז בה. בידי המבקשים מצוי זה מכבר חומר אשר לכאורה אמור לבסס את טענתם לאי-חוקיות או חוסר סמכות, מחמת אי-עמידה במגבלות זמנים. ככל שהטענה תועלה על ידי המבקשים, יוכל בית המשפט, אם ימצא לנכון, להורות לתביעה לפרט תגובתה ולמסור מידע נדרש לצורך בירור והחלטה בטענה כזו. הליך זה אמור להתנהל בפני המותב הדין בתיק ואין לכך ולא כלום עם הליך בקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ. תרשומות הטיפול בתיק התביעה עד לקבלת ההחלטות הן במובהק בגדר תרשומת פנימית ואין בגדר חומר חקירה, בעוד ההחלטות עצמן כבר נמסרו לידיעת ההגנה (והשוו בש"פ 1628/18 פלוגי נ' מ"י (2018)). עוד ראו בש"פ 3394/24 גבאי נ' מ"י (26.05.24), פסקאות 13-14, בו נאמר ממבט-על ש"באופן רחב יותר ניתן לומר, כי ככל שהחומר המבוקש אינו בגדר 'חומר חקירה', משום שאינו נוגע לאישום שהוגש נגד הנאשם, אך יש בו כדי לסייע בביסוס פגם חיצוני כלשהו בהליך הפלילי המתנהל בעניינו, כמו למשל, לקעקע את מהימנות עדי התביעה - אזי המסלול הדיוני לבקש את העיון בו מצוי, ככלל, בסעיף 108 לחסד"פ".

ב. הזכות הסיטונית אשר מוקנית לנאשם מכוחו של סעיף 74(א) לחסד"פ עוצבה - מחמת היקפה הרחב - כמוגבלת לחומרים הנמצאים בליבת המשפט הפלילי המתנהל נגדו, שלא ניתן לפקפק בהיותם רלבנטיים לאותו משפט. זאת, להבדיל מכל אותם חומרים אשר יכול שיהיו רלבנטיים למשפטו של הנאשם - בהתקיים תנאים או נסיבות כאלה או אחרים - ושגם יכול שלא יהיו רלבנטיים כלל, ולא יהא בהם כדי להועיל להגנת הנאשם. במלים אחרות: הזכות הסיטונית לעיון ולהעתקה, שהיקפה הוגבל על ידי המחוקק ל"חומר החקירה", מוקנית אך ורק בקשר ל"ברי", להבדיל מ"שמא". מסמכים וחומרים אחרים, שכל אשר ניתן לומר לגביהם - בנקודת הזמן של טרום-המשפט, בה ברגיל מתקיים הגילוי במסגרתו של סעיף 74 לחסד"פ - כי ייתכן שהם יידרשו להגנת הנאשם, בהתקיים תרחיש כזה או אחר, אינם נתונים, וממילא אינם צריכים להיות נתונים, לגילוי ולהעתקה סיטוניים. מסמכים הנופלים בגדר "שמא" נתונים רק להצגה נקודתית-ספציפית כראיות במקרה הצורך - זאת, לאחר שהנאשם יראה כי אכן מדובר בחומר הרלבנטי להגנתו אשר עשוי לעורר ספק סביר בנוגע לאשמתו, או למעלה מכך. לא עלה בידי הנאשם להרים את הנטל שמוטל עליו, יתכבד נא וידרוש את הצגתם של פרטים כאלה או אחרים מהחומר המבוקש במסגרת "הקמעונאית" אשר נקבעה בסעיף 108 לחסד"פ ובסעיף 1 לפקודת הראיות - זאת, לאחר שיראה לבית המשפט אשר דן בעניינו את נחיצותו הספציפית של החומר המבוקש להגנתו (בש"פ 1378/20 זגורי נ' מ"י (2020)), פסקאות 11, 18-19).

ובכל-זאת, לגוף העניין:

ג. קיבלתי לעיוני את המסמכים שבמחלוקת, אותם הגישה המשיבה לתיק בית המשפט ביום 21.04.25, במסגרת בקשה לעיון בית המשפט בלבד. מדובר ב-14 מסמכים, כשאחד מהם הוא רשימת התרשומות הפנימיות והיתר הם התכתבויות, בקשות והוראות בין גורמי חקירה ובינם לבין גורמי תביעה, לרבות הממונה על התחרות. באופן חריג לנוהג לפיו מוגש לעיון בית המשפט החומר במלואו, הושחרו חלקים בשלושה מסמכים כשפורט הסבר לגבי כל השחרה. לנוכח ההסברים, נחה דעתי כי החלקים המושחרים אינם כלולים בחומר שבמחלוקת ואינם טעונים הכרעה. ובנוסף "כפי שנפסק, דינים שמחייבים את המדינה לגלות לנאשם את כל חומר החקירה אשר נאסף בעניינו מכילים בחובם את חזקת התקינות. חזקה זו קובעת כי הצהרת המדינה על כך שהעמידה לרשות הנאשם את כל חומר החקירה שהלה זכאי לעיין בו ולהעתיקו - בכפוף לחומרים שלגביהם נטענה טענת חסיון או קיימת מחלוקת והם הועברו לבדיקת ביהמ"ש - תיחשב להצהרת אמת, זולת אם יוכח כי המדינה לא מילאה אחר חובתה. בנסיבות אלו, ביהמ"ש אשר מקיים הליך לפי סעיף 74(ב) לחסד"פ או דן בערר במסגרתו של סעיף 74(ה) לחוק חייב לקבל את הצהרת המדינה כמות שהיא ולסמוך על היותה נכונה." (בש"פ 4382/23 אביטל נ' מ"י (18.06.23), פסקה 15; בש"פ 1378/20 זגורי נ' מ"י (07.04.20), פסקה 55).

ד. סקרת-סרקתי את המסמכים ולא מצאתי בהם דבר העשוי לשרת את הגנת המבקשים. מדובר בתרשומות פנימיות מובהקות, שאין בהן חומרים גולמיים ואף אין בהן התייחסויות לפריט קונקרטי זה או אחר. אין הן יוצאות מגדר פניות לקונויות של הוראות לביצוע השלמות חקירה, או בקשות והוראות שבהן סיכום כוללני מאוד של מהלך החקירה שכבר בוצע או שצפוי להתבצע. כידוע, אין להגנה זכות לקבל לעיונה תרשומות של עיבוד וניתוח חומר גולמי, ודינה של הבקשה להידחות ולו מחוסר רלוונטיות, אם לא בהיותה "מסע דיג" (בש"פ 7221/22 פלוני נ' מ"י (2022); בש"פ 1286/21 אלמוג נ' מ"י (2021); בש"פ 4227/19 פונטה נ' מ"י (2019); בש"פ 3474/19 פלוני נ' מ"י (2019); בש"פ 3603/19 משה נ' מ"י (2019)).

סוף-דבר:
נדונו הבקשות והוכרעו כמפורט לעיל. עותקי ההחלטה יועברו לב"כ הצדדים.
ניתנה היום, כ"ד ניסן תשפ"ה, 22 אפריל 2025, בהעדר הצדדים.